കവിത 9

<u>ഒരു പൊതിയിൽ..</u>

എല്ലാം കടം വാങ്ങേണ്ടി വരും.

ആദ്യം

ഇത്തിരി കണ്ണുനീര്..

കരച്ചിൽ ശീലമായാൽ

കണ്ണുനീരാവാൻ

കടൽവെള്ളം പോലും

തികയാതെ വന്നേക്കാം..

കഴുവേറ്റപ്പെട്ട

സൂര്യന്റെ ജഡം

ചന്ദ്രൻ താഴെയിറക്കുന്നു.

പുകക്കൂട്ടം മാനഭംഗം ചെയ്ത

നക്ഷത്രങ്ങൾ

തെരുവുകളിൽ പിടയുന്നു.

ഏതോ മടിശ്ശീലയിൽ

പ്രകൃതി കിലുങ്ങുന്നു.

പൽച്ചക്രങ്ങൾ

കാറ്റിനെ ചവച്ചരച്ച്

ശൂന്യതയായി തുപ്പുന്നു.

യന്ത്രം തലകൊയ്ത

ഗ്രാമത്തിന്റെ ശ്മശാനത്തിൽ

കെട്ടിടപ്പൂച്ചെണ്ട്

അർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടാരോ..

ഘടികാരസൂചികൾക്കിടയിലൂടെ

ചോർന്നൊലിക്കുന്ന സമയം

പെൻഡുലത്തിനുതാഴെ

ഉറഞ്ഞുകൂടിക്കിടക്കുന്നു.

ഒരുപിടി മണ്ണിനായി

വഴിയരികിൽ പ്രാണവായു

ഭിക്ഷ തെണ്ടുകയാണ്.

രക്തമൊഴുകുന്ന ഓടകളിലേയ്ക്ക്

വെളിച്ചമെത്താത്തത്

എന്തുകൊണ്ടാവാം ?

★★★

തേങ്ങലുകൾ ഭൂകമ്പങ്ങളാകുന്നു.

നിലവിളി ഇടിമുഴക്കങ്ങളും.

നിഴൽപോലുമില്ലാത്ത രൂപത്തിൽ

ഒരു ആത്മാവിനെ ചേർക്കണം.

നഷ്ടപ്പെട്ട കുഞ്ഞിനായി

തിരയുന്ന അമ്മയെപ്പോലെ

നഗരക്കണ്ണുകൾ എന്തോ തിരയുന്നു.

പുഞ്ചിരി കാണാൻ,

ഗാനം കേൾക്കാൻ,

സ്നേഹം ശ്വസിക്കാൻ,

സൗഹൃദം രുചിക്കാൻ,

മനുഷ്യനെ സ്പർശിക്കാൻ,

അതു വെമ്പുകയാണ്.

ആ നിലവിളികൾ

നിലനിൽപ്പിനായുള്ള വിളികൾ.

കേൾക്കുക;

പ്രകാശം പൊതിഞ്ഞുനൽകുക.

– ഗൗതം. പി.വി